

TÍÐINDI

Akkurát sum í gomlum døgum í Norðurlandahúsinum

UMRØÐA Tað luktaði av Tórshavnar-, Jazz-, Fólka- og Bluesfestivali, tá Vetrarjazzur flutti inn í Norðurlandahúsið leygardagin. Tað eru 11 ár síðan eg síðst var á jazzfestivali í Norðurlandahúsinum, men kenslan var tann sama

Niels Uni Dam

Ein av mínum javnaldrum segði tað so væl, tá vit eftir konsertina við Mark Solborg Trio vóru á veg inn í myrkrið til Kára Sverrisson og Bendar Spónir:

– Sum tað er gott, at jazzur aftur er í Norðurlandahúsinum.

Tað var ikki sørt, at leygardagurin á Vetrarjazzinum fekk tankarnar at leita aftur til tíðina, tá Tórshavnar Jazz-, Fólka-, og Bluesfestivalur var í velmaktini, og konsertirnar í Norðurlandahúsinum vóru eitt av ársins tónlistarligu hæddarpunktum í Føroyum.

Tí tað er nakað heilt serligt at vera á einari jazz-festivalkonsert, um talan er um jazz ella okkurt annað, er ikki avgerandi, men premissurnar eru eitt sindur øðrvísið enn annars.

Tað er t.d. loyvt at reypa, t.d. klappaðu vit eftir tangentsoloirnar hjá Mattias Kapnas í Bendum Spónum, tá hann í sangunum "Fjøllini

standa úti" og "Mánlýsi" vísti okkum síni kynstur.

Sjálvandi er talan um nostalgi fyri gamlar rottur, men tað kemst ikki uttanum, at Tórshavnar-, Jazz-, Fólka-, og Bluesfestivalur við síni yvirflóð av góðum tónleiki heima- og uttanífrá og Norðurlandahúsið við sín- um nógvu hølum passaðu sera væl saman. Soleiðis var eisini leygardagin á Vetrarjazzinum, har Run legði fyrri í kaféini, áðrenn Sunna Gullaugsdóttir Trio spældi í Klingruni, síðan var Mark Solborg Trio í kaféini aftur, áðrenn konsertin endaði við at Kári Sverrisson og Bendar Spónir fóru á pall í salinum.

Hugnaliga Run

Run við Unn Patursson legði fyrri í leygardegnum, ið má metast sum klimaksið á ársins Vetrarjazzi.

Run er samstarv millum Unn og Rógva á Rógvi, eitt samstarv, ið gongur nógv ár aftur, longu á fyrstu útgávu hjá Unn, "Gloymska við

Grape" arbeiddu tey saman. Men tað gongur enn longur aftur, tí á til dags størsta hittinum hjá Unn "Fjart í Ringrás" við Haldurs Café var Rógvi framleiðari.

Á hesari konsertin høvdu tey frálíku Magnus Johannesen á tangentum og Anders Jormin á kontrabassi.

Skráin var eitt bland av føroyskum lögum, í teirri merking, at antin lag ella tekstur vóru skrivaði av føroyingum. Rói Patursson mundi eiga bróðurpartin av tekstunum, og hetta er slett ikki ein vansi, tí Rói er frálíkur yrkjari.

Konsertin var serstakliga hugnalig, har hæddarpunktið var tann vakri "Havnin", ið var ein av teimum, ið Rói, pápi Unn, hevði skrivað orðini til. Men eisini "Álvagentan" av fløguni "Run" vísti, at Unn er sera sterk, tá tað kemur til tað vakra og inniliga.

Unn er ein framúr songkvinna, ið ofta hevur staðið í skugganum av sínum sam-

tíðar songsystur. Hetta er í mínari verð fyrst og fremst innan val av genru, har Unn hevur lagt seg innanfyri heldur smælri tónleikagrein- ar enn t.d. Lena Anderssen, Eivør og Guðrið Hansdóttir.

Kendu ikki sína vitjunartíð

Mark Solborg Trio vísti hvussu fjølbroyttur Vetrarjazzur er, tí teirra jazzur var munandi sverari tilgongiligur, 3 sera dugnaligir tónleikarar, Mark Solborg á gittar hevði Anders Banke við á saksofon, og Bjørn Heebøl á trummum.

Men tað var nokk ikki eitt yvirdrívlisi, at nógv av teimum, ið vóru komin til konsertina við Kára Sverrisson og Bendum Spónum gleddu seg til, at framfærslan endaði, tí trioin kendi ikki sína vitjunartíð, og spældi ein hálvan tíma longur, enn teir vóru settir til á skránni.

At skráin, ið var kunn- gjørd á Facebook sambært móttøkuni í Norðurlandahúsinum var skeiv, og bólkurin í veruleikanum bert spældi eitt korter ov leingi, deildi kanska ábyrgdina eitt sindur.

Bergtíkin av heildini

Ljóð, ljós, roykmaskinan og ikki minst tónleikarar og

sangarar vóru øll saman um at skapa eina heilt serliga løtu í stóra salinum leygar- kvøldið. Tá Kári Sverrisson og Bendar Spónir endaðu leygar- kvøldið.

Salurin var myrkur og fyltur við roykinum frá royk- maskinum í so stóran mun, at tað kendist sum at koma inn í einum náttklubba, tá vit um hálvum sekstíðina komu

Kári Sverrisson og Bendar Spónir eru eitt heilt serligt og væleydna bland, tað vístu tey á útgávu "Nøkur fá fet afturat", ið var millum ársins útgávur í fjør, og tað vístu tey sanniliga eisini á konsertini.

Tey spældu allan tónleikin av útgávu í nærum somu raðfylgju, sum á útgávu, einans lógini "Sig altíð farvæl við opnari hurð" og "Stóra lívmóðurin" høvdu býtt um pláss, og so var eitt nýtt lag komið við á skránni, eins og hini lógini var lagið "Kanna" skrivað til yrking hjá Jóan- nesi Nielsen.

Tað var deiligt at hoyra, at teir arbeidda við nýggjum tónleiki, tí hetta riggar ótrúliga væl, Yrkingin: "Tapet millum öldir" er ein sera sterk yrking, og hóast lagið ikki var tað sterkasta á kvøldinum, so berur skaldsskapurin hjá Jóan- nesi langt, og tú sleppur ikki undan at lurta, tá tú hoyrir tað.

Kári Sverrisson hevur við útgávu saman við Bendum Spónum givið yrkingunum hjá Jóan- nesi Nielsen nýtt lív, í besta Hanus Johansen stíl, sum tá Hanus gav Poul F. eina endurreisn, við Gaman og álvara.

Umframt Bendar Spónir og Kára Sverrisson var Unn Patursson við, eins og hon er á plátuni. Røddirnar hjá teimum hóska sera væl saman, tað upplivdu vit longu fyrri nógvum árum síðan í Enekk, og aftur her bleiv nostalgiin pleygað.

Tá tey endaðu og vóru klappaði innaftur, var tað ikki sørt, at eg var eitt sindur spentur, um tey fóru at geva okkum eitt lag sum "Rakya" hjá Enekk, har Unn fyrri fyrstu ferð veruliga gjørdi vart við seg.

Tað bleiv tað, tíanverri ikki, istaðin spældi Kári lagið "Eg má vera meira" einsamallur.

Tekstur og lög eru framúr. Framfærslan var sera góð, og við bergtakandi ljósarbeiði- num, ið arbeiddi líka nógv við royki og myrkri, sum við sjálvum ljósinum skapti ein inniligan stemning. At ljóðið eisini var meistarliga væl blanda, gjørdi, at eg var heilt seldur.